

VYPRÁVĚNĚ Z CHALUPY

Středa, 08 listopad 2017

Je to smutný příběh. Příběh vyprávěný vnučkou mého kamaráda z horské chalupy dole cestě do městečka. Příběh z Velikonocemi. S manželkou jsme chalupu na vítání Jara s láskou připravovali. Horalé vítají svátek Jara, i když se po kolena brodí ve sněhu. Nebylo tomu jinak ani letos. I když letos byla zima na sníh docela chudá.

Scápaní nohama nám prozradilo, že se někdo hrne do chalupy. Na prahu stojí Vinček, jo ten z dolní chalupy. Vedle stojí krásná mladá dívka. Dovídáme se - je to vnučka Vinčka. Byla by ráda, prostě chce mi vyprávět svůj příběh, a zda by se zveřejnit? Jako ponaučení. Ponaučení ostatním holkám. Sedíme, v křtu hořící polena přijemné teplo. Pijeme horký lipový čaj s medem a Lenka, tak si říká vnučka od Vinčka, v teple chalupy roztává a pomalu rozvášňuje se. Začíná ze sebe soukat svůj příběh: "Odmala jsem se ráda vydávala, oblékala do různých prostě vydávala se zrcadlem, později přemamkou, tažkou i bráškou. Bráška z toho měla švand, a jak mohl, tak mě škádlil. Na základce mi přestaly stačit spolužačky a začala jsem hltat různé časopisy s krásnými holkama. Jo, být tak fotomodelkou... bylo mé velké přání. Až do střední to na nás brali jako výstřelek, který v pubertě přejde. Nepřem. Na střední, když mě tělo dostávalo tvary s mírami, které braly dech, já se začala poohlížet po agentuře, která zajímá slušně pro fotomodelky. Jojo, tajně, aby na nás nevšimli. Nebudu to protahovat. Až pár měsíců přematurou jsem narazila na inzerát, že jistá agentura KRÁSNÁ TVÁdí konkurs pro slavné tváře roku. Přihlásila se! Našim ani muk.. Byla to fakt klika, docela mě hlídali. Dostavila jsem se do soukromé vilky na okraji města. Holek jako nastláno. Vzalo mi to dech. Po nějaké době přemila i na mne. Spousta fotek i v prádle. Prý se ozvou. To nebylo dobré, ale žádné zoufalství se nekonalo. Říkám si - uvidíme... Ve škole kole mi hrozil propadák, prospěch aškol;el dolů a naškol;ileli. Táta řídil a dostala jsem zaracha. Ani krok z domu! Užít, užít a zase užít! Jo, fakt prudili. Víte, říká se.... "Kdo si počít se dočká" a já se dočkala. Na e-mail mi přemila zpráva od agentury HEZKÁ TVÁdí, že... (podrobnosti nejsou důležité), na nic jsem tedy neekala, sbalila kufr a vzala roha. Doma na nás ekal jen dopis na vysvětlenou a rozloučenou. "Mamko, tati a bráško;ko. Nebojte se, nezlobte se, jen letím fotit. Taková šance se neodmítá. Maturu odkládám. Ozvu se. Mám vás všechny ráda. Posílám pusku." aškol;ance se neodmítá. Maturu odkládám. Ozvu se. Mám vás všechny ráda. Posílám pusku.

Agentura chrlila plno slibů a vypadala úasně. Focení, pláže v Thajsku. No, super. Byla jsem nadšená a na nás ani nepomyslela. Jak jim je, a tak. Má hlava přece létala v povětří. Soustředění v luxusním hotelu Cillaroin. Jo, vybrali nás jen ty. Ráno jsme ekaly přem hotelem, autem nás měli hodit na letišti. Lence se najednou oči zalily slzami a nakonec se rozbrekla. Chvilku trvalo, než se trochu uklidnila a mohla, až vlykajíc, opět pokračovat: "U chodníku zaparkovalo - no to úasný dlouhý auto, je to jedno, prostě paráda. Řidič vystoupil, uklonil se a říká: "Dámy, nastupovat!" Uvelebily jsme se a každá dostala ji připravenou sklenku se šampusem. "Tak holky, na nový život!" Opět se jí přem té vzpomínce ze slzama, ale pokračovala: "Víc si nepamatuji. Procitnutí nikomu nepřem. Bylo to hrozné. Malý pokojík a velká postel, kolem dokola zrcadla místo oken. Blesklo mi hlavou: Thajsko by vypadalo asi jinak, ne? Srdce jsem měla až v krku a ekala, co se bude dít. Neekala jsem dlouho. Do pokojíka vešli dva hnusani. Vysvětlili mi, že jsem jejich majetek, a budu dlat, co mi říká, a abych to pochopila, tak mne oba znásilnili. ěasem jsem se dozvěděla, že jsme jen kous hranicema v Německu - a jasně - v bordelu. Nebudu vypoítávat, kolik jsem toho probrekla, kolik ran jsem dostala, než jsem říkali, jsem dostala rozum. Makalo nás tam nepotáno. Holky z celé východní Evropy...

Mé zoufalství nebralo konce. Až jeden opravdu slušný zákazník si mne oblíbil a často vyadoval pouze mé slušně přem jednom naškol;em dostaveníku jsem si dodala odvahy a vškol;e mu vřpověděla. Docela byl v škol;oku. Myslel, že tam makáme s radostí a o své věli. Ten pán, jméno nebudu uvádět, byl vášněný a stálý host a dobrý zákazník. Za úplatu pak dostal povolení, aby mne vzal na projíždku a posezení u krásného jezera. Když jsme nastupovali do auta, jen na mne krátce mrkl a pak už jsme jen jeli... jeli... jeli! Za naškol;imi hranicemi mne přmedal policii. Vškol;e si vyslechli, zaprotokolovali. Já brečíc škol;stím podepsala. Návrat? Neskutečná radost ze shledání s rodinou, s kamarádkama atd. A nyní? Jsem u děka, abych.. abych.. "Opět se rozbrekla. Řekl bych škol;stím, že je doma, doma mezi svými. A slyšet o focení? Hájete! ěasem jsme se dozvěděli, že naškol;e policie ve spolupráci s německou bandou chytila a všechny ty zůastné ekala odmána, kterou si zasloužili. Já, co jsem slíbil, tímto plním.

-doktor-